

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Johannes 4, 34
Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 125 : 1 – 3 (over vertrouwen op de HERE)**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Psalm 32 : 1 en 2**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : Johannes 4 : 1 - 42**
8. **Zingen : Psalm 28 : 4 en 5 (de Here die een kracht is voor de zijnen)**
9. **Tekst : Johannes 4 : 34**
10. **Prediking**
11. **Zingen : Psalm 63 : 2 en 3 (over Gods liefde en de energie die het geeft als je daarover nadenkt)**
12. **Dankzegging en voorbede**
13. **Slotzang : Gezang 57 : 1 - 3 (Jezus ons levensbrood)**

Middagdienst

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 118 : 1 en 5**
- 4. Gebed voor zegen over de dienst**
- 5. Schriftlezing : Johannes 4 : 1 – 42**
- 6. Zingen : Psalm 28 : 4 en 5 (de Here die een kracht is voor de zijnen)**
- 7. Tekst : Johannes 4 : 34**
- 8. Zingen : Gezang 163 : 1- 3**
- 9. Geloofsbelijdenis door het zingen van Gezang Gz 179b**
- 10. Dankzegging en voorbede**
- 11. Dienst van de offerande**
- 12. Slotzang : Psalm 63 : 2 en 3**
- 13. Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Wat geeft u energie? Waar krijgen jullie energie van, jongens en meisjes? En waar krijgen jullie energie van, jongelui? Soms kan het leven je leeg zuigen. Je hebt nergens echt energie voor. Je sleept jezelf vooruit. Je doet wel je best, maar je hebt geen plezier in wat je doet. Steeds meer bekruipt je de vraag: waar doe ik het eigenlijk voor? Ik doe mijn best, maar niemand ziet het. Ik doe mijn best, maar het enige dat ik hoor zijn negatieve geluiden. Ik probeer het mensen naar de zin te maken en breng daarvoor mijn offers. Maar als ik het die mensen naar hun zin heb gemaakt, dan zien ze mij niet staan. En de volgende keer willen ze dat ik weer hun zin doe. Ze zien mij niet als mens. Als mens met zijn verlangens en zijn wensen. Zijn zien me alleen maar staan als ze iets van mij moeten. Waarom zou ik me nog uitsloven en mijn best doen? Niemand lijkt er blij mee en ik krijg er toch niets voor terug. Ik kan er net zo goed mee stoppen. Ik kan er net zo goed niet zijn. Ik loop toch maar in de weg. Een mens kan langs deze weg zo maar vervuld worden van negatieve gevoelens. Je kunt er ziek van worden. Letterlijk.

Als je dan ziek geworden bent, en je komt via de huisarts bij de hulpverlening terecht, dan krijg je al gauw de vraag te beantwoorden: wat geeft u energie? Het energievraagstuk is ook aan de orde in onze tekst. De Here Jezus is moe, zo lezen we in vers 6. 'Jezus was vermoeid van de reis en ging bij de bron zitten; het was rond het middaguur.' De leerlingen waren naar de stad gegaan om eten te kopen, vers 8. De leerlingen weten dat hun Meester moe is. Het is goed denkbaar dat Hij tegen de leerlingen had gezegd dat Hij moe was en daarom bij de bron zou blijven in afwachting van hun terugkomst met het eten. Als de leerlingen zijn teruggekomen van boodschappen doen, dan dringen ze er bij de Here op aan dat Hij eet. 'Rabbi, u moet iets eten.' En de reactie van Christus is, dat Hij voedsel heeft dat zij niet kennen. Uit de grondtekst blijkt dat Jezus het hier heeft over voedsel dat Hij niet alleen op dat moment heeft, maar dat Hij op voedsel gaat dat Hij altijd in zijn bezit heeft. De leerlingen begrijpen de woorden van hun Meester niet. Net zoals de Samaritaanse vrouw eerder de woorden van Jezus over het water niet begrepen had. Water dat voor altijd je dorst wegneemt. Wat kan dat voor voedsel zijn, dat Jezus heeft? Als de Here hoort hoe ze in verwarring zijn, dan vertelt Hij hun wat zijn voedsel is. 'Mijn voedsel is: de wil doen van Hem die Mij gezonden heeft en zijn werk te voltooien.' Ik heb deze tekst als volgt voor u samengevat.

In het doen van Gods wil, vindt het leven van Gods kinderen zijn vervulling.

Wie tegen een van zijn kinderen zegt dat hij straks even de afwas moet doen, kan rekenen op een stevig protest van zijn kind. Het kind heeft zijn eigen plannen en daarin is geen ruimte voor een vervelende klas als de afwas. Nu zijn het niet alleen kinderen die protesteren als je ze iets opgedragen krijgen. Ook onder volwassenen is dit heel gebruikelijk. Een kerkenraad die het in zijn hoofd haalt een broeder of zuster iets op te dragen waar hij of zij geen zin in heeft, kan rekenen op een hoop protesten. Maar ook een werkgever die een werknemer iets opdracht. Of een overheid die de burgers iets opdraagt. De geëmancipeerde mens maakt zelf zijn afweging en pas als hij er ook zelf achter kan staan, zal hij doen wat hem gevraagd wordt. Of als de sancties die op het niet uitvoeren van de opdracht van dien aard zijn, dat het wel heel onaangenaam wordt, dan doen we uiteindelijk toch maar waar we geen zin in hebben. Wie het boek Spreuken erop naleest, die zal opvallen hoe daar de gehoorzaamheid wordt aangeprezen. Hoe het luisteren naar goede raad wordt aangeprezen en hoe vaak er voor eigenwijsheid wordt gewaarschuwd. Wie eenvoudig doet wat een ander hem opdraagt, die kan zelfs vanuit zijn omgeving de verbaasde vraag krijgen: en doe jij dat zomaar? Dat pik je toch niet!

In onze moderne tijd wordt het als iets goeds gezien als je je niet door mensen de wet voor laat schrijven, maar alleen doet waar je zelf achter staat. De moderne mens is zichzelf tot wet en daar is hij trots op ook. Maar dit moderne denken en levensgevoel is een ernstige stoorzender voor het leven in het geloof. Voor het leven met de Here. Het staat ons in de weg om de woorden van de Here Jezus werkelijk te begrijpen. En met begrijpen bedoel ik meer dan dat we het verstandelijk door hebben. Met begrijpen bedoel ik dat we deze woorden zonder moeite ook zo meevoelen. Zo ervaren. En er ligt in deze woorden van de Here Jezus voor de moderne mens een groot raadsel. Hoe kun je nu zeggen dat het doen van de wil van een ander voedsel voor je is?

Laten we voordat we op die vraag in gaan, eerst nog even aandacht geven aan dat woord voedsel. Welk beeld wil de Here Jezus hier bij ons oproepen? Voedsel betekent voor ons verschillende dingen. Om te beginnen is voedsel voor ieder levend wezen iets noodzakelijks. Als ons lichaam geen voedsel ontvangt, worden we krachteloos. We hebben het voedsel nodig voor onze energie. Maar de Here heeft ons ook de smaak gegeven, zodat we van voedsel kunnen genieten. Een goede maaltijd met lekker eten is voor bijna ieder mens een feest. Verder geeft een goede maaltijd ook een gevoel van

voldoening, van verzadiging. Het geeft een gevoel van rust. Al deze elementen mogen we ook meenemen nu de Here Jezus spreekt over zijn voedsel: het doen van de wil van zijn Zender.

Maar dat roept dan de vraag op: hoe kan de Here zulke goede gevoelens krijgen van het doen van de wil van een Ander? Zeker als we daarbij letten op de precieze woorden die Hij hier gebruikt. Want hoe noemt Hij God hier? Hij noemt Hem niet zijn Vader of mijn God. Nee, Hij noemt Hem zijn Zender. Een Zender stuurt iemand met een opdracht. Door God zijn Zender te noemen, presenteert Jezus zichzelf hier over een knecht van God. Als de Knecht van God, waarover Jesaja geprofeteerd had. In deze woordkeuze laat de Here dus uitkomen dat Hij zich aan zijn Zender onderworpen heeft.

Waarom vindt deze knecht zo'n vreugde in het doen van de wil van zijn Zender? Omdat er een diepe, intense en volmaakte liefde is tussen de Zender en zijn dienstknecht. En de dienstknecht vindt er zijn vreugde in als Hij zijn Zender met blijdschap kan vervullen. En in de vreugde van zijn Zender vindt Hij zelf telkens weer nieuwe kracht. Er is een liefde tussen de Zender en de dienstknecht die wij hier op aarde in onze gebroken wereld niet kennen. Maar door de genade van de Here hebben velen in dit leven wel iets van een dergelijke liefde meegemaakt. Bijvoorbeeld in de verkeringstijd. Zoals ons dat ook getekend wordt in het Hooglied. Waarbij je je vreugde vindt in het blij maken van de ander. Je eigen wil is dan helemaal niet zo belangrijk. "Zullen we uitgaan of zullen we thuis blijven?" "Ach, zeg jij het maar." "Als jij gelukkig bent, ben ik het ook." Jouw vreugde is mijn vreugde. Van deze liefde tussen zijn Zender en Zichzelf leeft de Here Jezus. Daar leeft Hij van, daar leeft Hij voor.

Hier is dus een Knecht die zijn kracht en zijn vreugde vindt in het volbrengen van de opdracht die Hij van God ontvangen heeft. Jona ontving ooit ook een opdracht van God. Jona was bang voor wat er zou gebeuren als hij in Nineve Gods Woord zou verkondigen. Namelijk dat de mensen zich zouden bekeren en gered zouden worden.

Maar Jezus vindt juist vreugde, kracht en voldoening in zijn opdracht. Ook Hij is door God gestuurd, ook Hij komt om te spreken over het oordeel en om op te roepen tot bekering. Maar Hij vindt er juist vreugde in als de mensen zich bekeren en door God worden gered. Hij kent zijn Zender en Hij kent het hart van zijn Zender. Hij weet dat het hart van zijn Zender vervuld is van verlangen om uit een verloren mensheid nog vele mensen te redden. Hij kent het verlangen van zijn Zender om met deze mensen, ondanks

hun zondige natuur waarmee ze geboren zijn en ondanks hun zonden die ze doen, samen te leven in een nieuw verbond. In een nieuw verbond waarin zij als kinderen van God in diezelfde kring van liefde mogen leven als Hij dat nu al doet. Maar voordat dit mogelijk is, voordat dit verbond mogelijk is zal het bloed van deze Knecht moeten vloeien. Zal Hij zelfs moeten meemaken dat die heerlijke band van liefde met zijn Zender, waarin Hij zijn kracht en vreugde vindt, wordt verbroken. De liefde voor zijn Zender en de liefde voor zijn opdracht is zo groot, dat hij bereid is in ruil daarvoor tijdelijk uit deze kring van liefde te worden verstoten.

De leerlingen vroegen zich af of iemand hun Meester iets te eten had gebracht. Nee, niemand had Hem iets te eten gebracht, maar toch had Hij gegeten. Want Hij had bij een Samaritaanse vrouw een luisterend oor gevonden. Hij had met haar gesproken over levend water, dat Hij kon geven en dat in de mens die het zou drinken een bron van levend water zou worden dat eeuwig leven zou geven. En deze Samaritaanse had verlangd naar dat water. Al had ze het niet begrepen. En toen ze samen gesproken hadden over haar mannen en over de Messias die zou komen. En toen Jezus gezegd had dat Hij de Messias was, had ze Hem geloofd. En op die dag kwamen veel Samaritanen tot geloof in Hem door het getuigenis van de vrouw. Maar dit gesprek met deze zondige vrouw, bij wie er ondanks haar zonden een verlangen was naar God en de Messias, dat was voor Jezus als een maaltijd geweest. Want Hij wist dat er in de hemel bij zijn Zender vreugde was over de bekering en het jonge geloof van deze vrouw.

Bezig zijn in de kerk. Het kan je soms heel teleurstellend zijn. Je wilt goede dingen voor de gemeente, maar je wordt niet begrepen. Je zet je in in de kerkenraad. Je denkt met elkaar na over hoe je bepaalde broeders en zusters die de weg van de Here hebben verlaten, kunt bereiken. Je probeert zorgvuldig te zijn. Je probeert wijs te handelen. Wijs, niet alleen tegenover de broeder of zuster zelf. Maar allereerst wijs tegenover de Here. “Here, wat zegt uw Woord van zuivere liefde? Wat vraagt u van ons?” Daarna probeer je het Woord van de Here te vertolken naar de broeder of zuster. In de hoop dat die Gods liefde ziet in het Woord van God. Ook als de Here dingen vraagt die niet overeenkomen met wat de broeder of zuster zelf wil. Je probeert wijs te handelen naar de gemeente toe. En je verheugt je met de hemel en de broeders in de kerkenraad als daar bekering is en nieuwe gehoorzaamheid. En als de bekering uitblijft? Dan is daar het onvermijdelijke verdriet over het feit dat de broeder of zuster de Here heeft verlaten. Er

is verdriet over de afwijzing van Gods liefde. Er is verdriet over het feit dat die ander zijn leven zoekt op een plaats waar geen blijvend leven is. Maar ondanks het verdriet is er toch ook de vreugde dat je opgekomen bent voor de eer en de goede naam van je Zender. Er is vreugde dat je Zender zich daarover verblijdt. Ook al was er niet het resultaat waarop je gehoopt had.

Maar dit geldt niet alleen voor ouderlingen en predikanten. Het geldt voor iedereen die in de kerk zijn taak vervuld. De taak die de Here in zijn gunst hem of haar gegeven heeft. Bewust zeg ik: gunst. Want is het niet een wonder dat God ons onvolmaakte, zwakke en soms slappe dienstknechten wil inschakelen bij de voltooiing van zijn werk? Wij mogen meewerken aan de opbouw van het Koninkrijk van onze Here Jezus Christus. Het rijk waar Hij zijn bloed voor gaf.

Onze Heer, zocht zijn kracht en voldoening in het doen van de wil van zijn Zender. Hij zocht kracht niet in de eer van de mensen. Had Hij daar zijn kracht in gezocht, dan had Hij zeker afgehaakt. Zijn kracht vond Hij in de relatie met God. Zijn dienstwerk werd gekenmerkt door liefdevolle gehoorzaamheid. Want Hij kende zijn Zender. Hij kende zijn liefde en zijn wijsheid. Hij wist dat het Woord van God vol was van deze liefde en wijsheid van God. En zo doen wij er goed aan, om gehoorzaam achter onze Heer en Meester aan te gaan. Want Hij is ons voorgegaan op de weg naar het Koninkrijk van God. En alleen deze weg leidt naar het Koninkrijk van God. Het eeuwige thuis. Daar waar de liefde in al zijn glorie en volheid woont. Gods hart gaat uit naar verloren en zwakke mensen, zoals u en mij. Hij verheugt zich over onze bekering. Ik zeg: onze bekering. Want wij kunnen hier wel netjes in de kerk zitten, maar dat betekent niet automatisch dat ons hart echt bij God is. Dat wij vreugde vinden in het doen van Gods wil. En laten wij net als de Here Jezus ook over Gods Koninkrijk spreken met de mensen die Gods liefde niet kennen. Opdat ook zij Gods liefde leren kennen en God gaan eren om zijn liefde en trouw.

Amen